

Класниятъ наставникъ цѣлъ часъ говори, и всѣка негова дума се забиваше все по-дълбоко и по-дълбоко въ моето малко сърдце. Въ края на неговата поучителна беседа станахъ и съ слъзи на очи се заклѣхъ предъ цѣлия класъ :

— Никога, никога нѣма да се повтори случката съ първитѣ черешки. Заклевамъ се предъ васъ, господинъ учителю, — и силно захълцахъ.

Учителътъ се приближи до мене, погали ме по главата и съ топълъ и високъ гласъ се обърна къмъ всички :

— Тѣзи, които се разкайватъ за грѣшкитѣ си, получаватъ по-малко наказание . . . Успокой се, Митко, — разкаянието ти и твоята чиста клетва ме каратъ да вѣрвамъ, че ти ще станешъ добъръ гражданинъ.

До края на учебната годината не посмѣяхъ да погледна въ очитѣ моя добъръ учителъ, а въ кжчи положението ми бѣше още по-непоносимо и по за дълго време.

Не помня добре, какво направиха другаритѣ ми, но спомнямъ си, че Наско се залежа на леглото и до края на годината не дойде на училище. И заради първитѣ черешки той повтори класа.

Димитъръ Добревъ

ПРОЛѢТЬ

Кой е като нея
толкова доволенъ —
вижте, какъ се смѣе
веселата пролѣть!

Вижте, какъ се кичи,
какъ се нагласява
съ цвѣнало кокиче,
съ минзухаръ и здравецъ.

Слънцето за нея
златно е герданче,
синьото небе е
хубаво фиѣтанче.

Радостна ни милва,
сжщо като леля,
вънъ ни тя постеля
шарена постеля.

Въ цвѣтнитѣ поляни,
въ кжчета гористи
тя на гости кани
старитѣ си близки.

Срещна отъ далече
гостенкитѣ птици
и гости ги вече
съ брѣмбари, мушици.

И съ тревица храни
крави и овчици,
пѣе имъ отъ рано
сладки пѣсенчици.

А на менъ отдѣля
млѣчице въ паничка —
туй се казва леля
умна и добричка!

Асенъ Босевъ